

Strandhugg

Ljusets år 1152, tidig vår

Malva

Moderns suck från fönstret fick Malva att se upp från bordet och sina egna mjöliga händer.

“Han är sen,” sade Sofia. “Något måste ha hänt.”

“Han kommer snart, mamma,” svarade Malva och fortsatte att knåda degen som skulle bli den här veckans brödkakor. “Han har nog bara stannat och pratat med någon.”

Sofia skakade på huvudet, men kom tillbaka till bordet.

“Något har hänt,” upprepade hon och sträckte sig efter kaveln. “Han lovade att vara tillbaka innan solen gick ned.”

Malva sneglade ut genom fönstret. De senaste dagarna hade det varit så mulet att det knappt gick att avgöra om solen var uppe eller inte, men modern hade nog rätt i att det började skymma. Och vad hon än försökte intala sig själv så visste Malva att hennes far väldigt sällan kom hem senare än han sagt. Både Tryggve och Malva visste hur mycket Sofia oroade sig när hon inte visste var de var, och gjorde sitt bästa för att komma hem i tid, både för att bespara henne oron och för att slippa få en utskällning. Hon hade alltid varit nervös, men sedan Malvas syster Lina gav sig av förra året hade Sofia blivit i det närmaste manisk i sitt kontrollbehov.

De jobbade på i tystnad. När ljuset från fönstret blev alltför svagt tände Sofia ett av deras dyrbara ljus för att de skulle kunna baka ut de sista brödkakorna utan missöden, men så snart de låg på plåten skyndade hon sig att blåsa ut det. Ljus var dyrt, och de visste inte när de skulle kunna få tag på fler. Sedan satt de vid fönstret och tittade ut medan de knaprade på varsin kaka bröd och nervöst väntade på att Tryggve skulle komma tillbaka.

Kvällen hade redan oåterkalleligt övergått i natt när dörren äntligen öppnades och Tryggve klev in. Sofia rusade upp och kastade sig om halsen på honom.

“Var har du varit? Jag var så orolig!” sade hon medan hennes fingrar trevande for över makens ansikte. Han drog efter andan när hennes fingertoppar nuddade ett rött, svullet parti strax under hans högra öga. “Vad hände?”

“Det var Grubs soldater,” mumlade Tryggve, så lågt att Malva, som stod ett par meter bort, knappt hörde honom. “De låg på lur utanför värdshuset, och hoppade på mig så fort jag kom ut.”

“Igen? Vad tror de har förändrats sedan förra veckan, egentligen?” fräste Sofia och tryckte ner sin make på en stol.

Tryggve skakade på huvudet. “Den här gången drog de åtminstone in mig i en gränd innan de började fråga ut mig, istället för att göra det öppet mitt på torget. Annars var det samma sak som sist. De frågade om vi hört av Lina, om hon kommit tillbaka eller sänt bud.”

Malva suckade tungt och lutade sig mot dörrkarmen. Inom sig förbannade hon sin storasyster för hundrade gången för att hon gjort såhär mot dem. För ett drygt år sedan hade Lina stövlat in i köket, fullt påklädd och med ränseln packad, och förklarat att hon hade fått nog av Furstens tyranni. Hon tänkte ge sig av för att sälla sig till drakfåglarna, för att kämpa för ett fritt Strand, och ett fritt Thule. Deras föräldrar hade försökt övertala henne att låta bli, men inga böner hjälpte; Lina hade bestämt sig, och när Lina hade bespetsat sig på något, då blev det så, oavsett vad någon annan sade. Så hon hade gett sig av, med huvudet högt och spänst i stegen. Om hon hade hört Sofias förtvivlade gråt bakom sig gav hon i alla fall inga tecken på det.

Hur hemskt det än hade varit för den då elvaåriga Malva att se sin älskade storasyster ge sig av trodde hon nu att hon nog hade kunnat anpassa sig och fortsätta sitt liv som vanligt, om det inte vore för att Lina hade begått ett fruktansvärt misstag. Innan hon smugit sig ut genom stadsporten hade hon hälsat på sin bästa vän, Bothild Videsdotter, och viskande berättat om sina planer. Malva var säker på att Lina hade försökt utkräva ett tystnadslöfte från Bothild, men var precis lika säker på att Bothild inte hade lyckats gå en dag utan att avslöja hemligheten för någon annan. Hon var en riktig skvallertacka. Och Bothilds far, Vide Halvarsson, var rådgivare till själva borgmästaren, Herr Melcher Grub.

En knapp vecka efter att Lina begett sig av började Malva märka att de var bevakade. Först var det inte så påtagligt - en ständig närvaro av soldater eller vakter på det lilla torget framför deras hus - men allt eftersom veckorna led blev det mer och mer tydligt att borgmästaren hade gett order om att hålla dem under uppsikt. En dag blev Sofia och Malva stoppade när de var på väg ner till hamnen för att köpa fisk av att tre soldater helt sonika steg i vägen för dem och vägrade flytta på sig.

“Sofia Vävare,” sade soldaten i mitten, en gråhårig kvinna med kalla ögon. “Ute och går såhär på kvällskvisten, ser jag.”

“Som ni ser,” sade Sofia och drog sjalen hårdare om sig. Malva tog ett steg närmare sin mor och försökte gömma sig bakom hennes rygg. “Är ni snälla och släpper fram oss?”

“På väg någon särskild stans?” flinade soldaten utan att röra sig ur fläcken. “På väg att träffa någon, kanske?”

“Vi ska bara ner till Urban Gaute och köpa fisk,” mumlade Sofia, och nu kunde Malva höra hur hennes röst skakade.

“Köpa fisk? Inget annat? Inte hämta upp ett hemligt meddelande? Inte skicka bud med någon?”

Sofia skakade häftigt på huvudet. Soldaterna hade sakta rört sig mot dem och ut åt sidan, så att Malva och Sofia snart var omringade på tre sidor. Sofia sträckte ut armen mot Malva och drog henne hårt mot sig. Den gråhåriga soldaten tog ett steg framåt så att hennes ansikte var en knapp fot från Sofias och väste: “Vi vet vad din dotter gjort. Vi vet vilka hon är med. Och den dag hon meddelar er var hon är, eller vad hennes nya vänner tänker ställa till med, den dagen är det du som kommer till oss, Sofia, och berättar allt du vet. Förstått?”

Sofia sänkte blicken och mumlade något ohörbart. Soldaten hånlog och vände sig mot Malva.

“Det gäller dig med, stinta. Om din storasyster kommer tillbaka så vill jag veta det på en gång. Begrips?”

Malva hade inte vågat göra annat än nicka, och efter ett par evighetslånga ögonblick hade soldaterna dragit sig tillbaka och låtit dem fortsätta mot hamnen och Urbans fiskstånd.

Sedan den dagen hade soldaterna inte låtit dem vara ifred. För det mesta lät de sig nöja med att plötsligt dyka fram från en gränd, hälsa på dem med spelad artighet och sedan försvinna in i folkmassan, men ibland, som idag, var de mer handgripliga i sitt bemötande.

Sofia vred på Tryggve så att hon kunde se över hans sår i skenet från brasan och suckade djupt.

“Jag vet inte hur mycket längre jag står ut,” mumlade hon till honom, och Malva var säker på att hon inte var menad att höra det. “Jag önskar att vi aldrig hade flyttat hit.”

“Jag vet, raring,” mumlade Tryggve och klappade henne på axeln. “Men vi hade ingen möjlighet att veta hur det skulle bli. Efter fördraget sade alla att Strand skulle bli den viktigaste knutpunkten för handel på den här sidan Almarsjön. Hur kunde vi veta att det var en lögn?”

“Jag vet att vi handlade i god tro,” fräste Sofia. “Det gör det inte lättare att stå ut med de här trakasserierna. Jag önskar att jag var hemma i Månhella igen. Där behövde man inte oroa sig för att soldater skulle hoppa på en vad man än gjorde.”

Malva rullade med ögonen, fastän ingen såg henne. Det hände att hennes föräldrar om kvällarna berättade om sin ungdomstid i Gedanien - ett Gedanien i fred, som visserligen höll på att återhämta sig från ett långvarigt krig mot Eormenland, men ändå ett Gedanien där vanligt folk kunde leva utan rädsla för att bli tvångsrekryterade in i den lokala riddarens hird. Malva hade svårt att tro att det fanns, eller någonsin hade funnits, en plats i Thule där vanligt folk kunde leva utan att vara rädd för vakter och soldater. Hon hade då aldrig sett något sådant, och hon var ändå tolv år. Hon var övertygad om att Tryggve och Sofia överdrev, eller till och med inbillade sig. Oavsett vilket hade hon ingen lust att lyssna på ännu en lång utläggning över hur mycket bättre allt var i Gedanien och Månhella. Vad tjänade det till att drömma om platser som de ändå inte kunde åka till? Bättre att hitta sätt att överleva här i Strand.

“Jag går och lägger mig,” sade hon.

Sofia ryckte till, som om hon hade glömt att hennes yngsta dotter fortfarande var vaken.

“Gör så, gumman,” sade hon och reste sig. “Imorgon måste du gå ner till Ylva Bagare och köpa mer mjöl innan du hjälper mig sätta upp en ny väv.”

Malva nickade och lämnade rummet, lite gladare i hågen. Om hon skulle till Ylva Bagare kunde hon prata en stund med Nils!

Vide

Herr Vide Halvarsson - fordom en enkel köpman med begränsad framgång, numera rådgivare till Strands borgmästare och därför en av stadens mest betydelsefulla invånare - gick gatan fram med spänst i stegen. Solen hade äntligen behagat visa sig efter en dryg veckas mulet väder, och Vide njöt av den tidiga vårvärmen i solskenet. Han visslade förstrött på en munter visa. Det här var en bra dag att leva - i alla fall om man var Vide Halvarsson.

Han korsade torget, där de mest morgonpigga av stadens köpmän och hantverkare redan hade satt upp sina stånd och ropade ut sina varor till de förbipasserande. Han nickade en hälsning till några av de mest betydande köpmännen, och fick surmulna bugningar tillbaka. Han hörde en av dem spotta i marken bakom hans rygg. Det bekom honom inte. De var avundsjuka, och det kunde han inte gärna förebrå dem för. Vissa dagar var han nästan avundsjuk på sig själv!

Han svängde in på gatan som ledde upp mot borgmästarens praktfulla residens. Från ingenstans kom en figur springande och skulle ha kolliderat med honom, troligen på ett

synnerligen smärtsamt vis, om han inte hade tvärstannat. Flickan, för det var en ung flicka, ropade en ursäkt åt honom över axeln och pinnade vidare. Vide skakade på huvudet och fortsatte på sin väg. Det var inte förrän han redan nått fram till stentrappan som ledde upp till residensets stora port som han insåg att flickan varit Lina Sofiasdotters lillasyster. Vad var det nu hon hette? Maja? Vart kunde hon ha varit på väg i sådan fart? Han övervägde att skicka en vakt efter henne, men solen sken och våren var i antågande och han kunde inte förmå sig själv att lägga mer tankemöda på en jänta med spring i benen.

Han skyndade uppför trappan med lätta steg, nickade som hastigast åt vakterna och steg förnöjt in i residenset; borgmästarens hem och hans egen storslagna arbetsplats. Som alltid ville hans läppar krökas i ett stort grin vid tanken på hur långt han nått på samhällets stege, men han behärskade sig. Som tredje barn till en snickare och en sjökapten hade han aldrig haft en tanke på att han skulle kunna ta sig någonstans större i livet. Inte i Thule, där i stort sett den enda vägen till framgång var att vara född i rätt släkt, till rätt namn och rykte. Men inte i Furstens Margholien. Så fort Strand kommit under Furstens beskydd hade borgmästaren gjort klart att det enda som spelade någon roll i hans stad var kompetens och ambition. Om du var en tillräckligt skicklig administratör och hade drivkraft nog att kämpa dig uppåt fanns det nästan ingen gräns för hur högt du kunde stiga i graderna. Något som Vide inte varit sen att utnyttja.

Han fiskade upp nyckeln till kontoret ur fickan och lät den vandra mellan fingrarna medan han fortsatte upp för den vindlande trappan till övervåningen.

Väl framme sjönk han ner vid sitt skrivbord - snidat ekträ, precis som hans stol, och polerat med bivax tills det glänste med en matt glans - med en förnöjd suck. Han slängde en blick ut genom fönstret. Om han vinklade huvudet precis rätt kunde han se sitt hus mellan skorstenarna, och sin vana trogen höjde han handen i en snabb hälsning. Inte för att någon kunde se honom, utan för att det gjorde honom omåttligt stolt att se det vitkalkade huset som han själv hade ritat och låtit bygga enkom åt sin växande familj. Tuva hade varit havande med deras tredje barn, Jerker, när det äntligen var klart och de kunde flytta in, och lyckan i hennes ansikte hade varit tillräckligt för att gottgöra Vide för alla sena kvällar och nätter han lagt ner på husbygget.

Han sträckte på nacken för att se bättre. Han tyckte precis att han kunde se sin dotter Bothild lämna huset. Hennes vitblonda hår var svårt att ta miste på. Det lyste i solskenet som om det var en egen ljuskälla. Hans hjärta svällde av stolthet när han såg sitt äldsta barn, sin enda dotter, gå in

i gränden som skulle ta henne till marknaden på torget. Det var dags att börja fundera på ett gott parti åt henne. Han skulle tala med Tuva ikväll.

Han vände sig tillbaka mot arbetet och visslade tankspritt en munter stump för sig själv. På skrivbordet framför honom låg en helt hög med missiv som han egentligen borde läsa omedelbart, men istället sträckte han sig efter räkenskapsboken som borgmästarens socknare låtit skicka honom. Det var Vides uppgift att kontrollera räkenskaperna och sedan presentera siffrorna för borgmästaren; en uppgift han både uppskattade och fann tillfredsställelse i. Missiven kunde vänta.

Han hade kommit ungefär halvvägs igenom månadens siffror när han hörde dörren till borgmästarens privata rum slå igen med en smäll. Strax därpå hördes Melchior Grubs hesa basröst ropa på honom.

“Vide! Var är du? Helvete, varför är du aldrig här när jag behöver dig?”

Vide ryckte åt sig räkenskapsboken och skyndade sig ut med den tryckt mot bröstorgen.

“Jag är här, ers nåd,” sade han och bugade djupt. “Hur kan jag tjäna borgmästaren idag?”

Melchior Grub, av Ljusets och Furstens nåde borgmästare av Strand och anledningen till Vides framgång, stod vid fönstret och blängde surt på honom. Trots att vårsolen sken in genom rutan och värmdde rummet hade han på sig en tjock roströd yllekappa kantad med mjukaste gråverk. En matchande hatt vilade på det grånande huvudet.

“Jag antar att du redan har hört vad som händer,” sade Grub och vände den stålgrå blicken mot fönstret.

“Hört? Nej, vad då? Jag har inte hört något, ers nåd.”

Grubs ögonbryn sköt i höjden.

“Och du kallar dig min rådgivare! Är det kanske inte ditt jobb att känna till vad som händer långt före alla andra, så att du kan rådge mig?”

Vides tankar gick till den bortglömda högen missiv som fortfarande låg olästa på hans skrivbord och han svor tyst för sig själv. Kanske fanns det någon ledtråd till borgmästarens humör där. Nåväl, det var för sent att göra något åt det nu. Det var bara att bita i det sura äpplet och göra det bästa av situationen.

“Jag ber om tillgift, herr borgmästare. Det ska inte upprepas. Men om borgmästaren kunde ge mig någon insyn i vad som hänt..?”

I svar grep Grub tag i Vides nacklinning och drog honom mot sig och fönstret. Han puttade honom omilt framåt tills Vide stod med näsan tryckt mot fönsterglasets och röt: "Någonstans därute rustar våra fiender till angrepp, och jag kan sätta hela mitt anseende på att det är Strand de är på väg mot!"

"Förlåt, ers nåd," muttrade Vide in i glasrutan, "jag förstår inte..? Är gedanierna på väg hit?"

"Gedanierna, arosierna, högmarkarna och de förbannade halvfolken, därtill! De ljusförgätna alverna och deras förbannade trolldom."

Han släppte sitt grepp om nacklinningen och Vide tog tacksamt ett steg bakåt. Han gnuggade diskret sin hals där skjortan skurit in på ett synnerligen obekvämt sätt.

"Jag har precis fått bud från Tornholm," fortsatte Grub ilsket och började vanka fram och tillbaka framför fönstret. "Deras kunskapare meddelar att de sett tecken på att en militär offensiv är nära förestående. Arosiska trupper har börjat samlas nära gränsen mot Gedanien. Spegelhamn efterlyser skepp som är stora nog att transportera hästar och manskap över Almarsjön. I Gedanien är Imrarsborgs källare fyllda till bristningsgränsen med provisioner - mängder av torkad mat som lämpar sig att ta med ut i fält. Allt tyder på att de kommer marschera inom en månad."

Allierade trupper på väg mot Strand? Vide kände hur en kall klump av rädsla och ångest lade sig i hans mage. Vad skulle hända med honom om Strand föll i fiendens händer? Han hade satsat allt han hade på Grub och dennes välstånd. Om de allierade tog Strand skulle borgmästaren bli den förste de gjorde sig av med, och sedan skulle det inte dröja många minuter innan han, Vide Halvarsson, fick göra honom sällskap. Hade han tur skulle de bara spärra in honom och låta honom ruttna i en unken fängelsehåla någonstans, men förmodligen var det rackarberget och galgen som väntade honom. Och vad skulle då hända med hans familj? Med hans älskade Tuva och deras barn? Skulle de få dela sin faders öde, eller skulle de få gå fria, bara för att tvingas leva med stadens spott och spe alla sina dagar? Skulle någon av dem någonsin kunna skapa sig ett dragligt liv i Strand, eller skulle de bli tvungna att fly?

Han harklade sig. Tankarna for åt alla håll, och det var oväntat svårt att få rösten att bära när han sade:

“Och... Förlåt, ers nåd, men är ni säker på att de kommer att bege sig mot just Strand? De kanske gör ett nytt försök att ta tillbaka norra Högmark? De har ju, trots allt, aldrig marscherat mot oss tidigare.”

“Nej, det är klart att jag inte är säker!” fräste Grub. “Hur skulle jag kunna vara säker? Men det finns inte så jävla många ställen de kan vara på väg mot, eller hur? Och vi har varit en nagel i deras öga i över tio år nu. Hur länge tror du att vår tur kan vara?”

Vide svalde med svårighet och tryckte räkenskapsboken hårdare mot bröstet.

“I så fall är det bäst att vi förbereder oss,” sade han till sist. Hans röst var hes och skrovlig av nervositet. “Jag börjar se över matförråden omedelbart. Kanske är det bäst att lägga in en större beställning hos pilmakarna också.”

“Gott så,” sade Grub. “Men Vide?”

“Ja, ers nåd?”

“Var diskret. Vi vill inte att det här kommer ut bland befolkningen. Det sista vi behöver är panik och stadsbor som försöker fly.”

Vide blinkade hastigt ett par gånger, nickade och tog avsked. Han skyndade ner för trappan och ut på torget, på väg mot stadens spannmålsförråd. Oron gnagde i hans mage och skyndade på hans steg. Han funderade redan på hur han kunde skicka iväg Tuva och barnen till hennes familj i Arosia utan att borgmästaren fick reda på det, och utan att skapa vidspridd panik i resten av staden. Kanske kunde de säga att Tuvas mamma blivit hastigt sjuk? Eller att hon behövde vara närvarande för ett arvskifte?

Han halkade nästan i en vattenpöl och svor högt. Den här dagen som börjat så bra.

Nils

Nils Sagasson satte ner mjölsäcken på golvet med ett stön och rätade mödosamt på ryggen. Det där var den femte säcken han burit upp från källaren den här morgonen. Bara en kvar, sedan hade de tillräckligt för ett par dagars bak. Han borstade mjöl från sina händer och sträckte sig efter skopan som hängde bredvid vattentunnan för att ta sig en klunk.

“Stå inte bara där och slå dank,” fräste hans mästare, Ylva Bagare. “Din lata sälle! Tror du att säckarna kan gå upp för källartrappan själva, va? Nej, just det. Sätt fart nu!”

Nils såg längtansfullt på det klara vattnet som blänkte i tunnan, suckade tyst och skyndade ner för den branta stentrappan igen. Källaren var mörk och kall, men till skillnad från de flesta andra källarvåningar i Strand var den inte fuktig. Mäster Ylva hade lagt både pengar och möda på att göra källaren torr nog att förvara det dyrbara mjölet i. På så sätt slapp de använda en del av butiken som förråd och kunde därför ha fler kunder inne samtidigt utan att de stod varandra på tårna. Dessutom var det lättare att övervaka källardörren, som låg längre in i butiken. Priset på spannmål hade stigit enormt det senaste året, och mjöl var nu nästan dubbelt så dyrt som för bara två år sedan. Fler än en invånare i staden hade ertappats med att försöka stjäla mjöl från bättre bemedlade grannar. När han lassade upp den sista mjölsäcken på ryggen försökte Nils låta bli att tänka på att innehållet var värt lika mycket som han tjänade på tre veckor. Om han skulle tappa den på vägen upp...

Det var med en stark känsla av lättnad som Nils lät den tunga säcken försiktigt glida ner på golvet bredvid de andra. Han skyndade bort till vattentunnan och drack en skopa innan Ylva hann märka att han kommit upp igen.

Dörren till butiken gled upp med ett svagt skrapande ljud. Nils rätade på ryggen och anlade ett vänligt leende för att möta deras kund. Leendet blev något mindre men samtidigt mer äkta när han såg att det var Malva Sofiasdotter som kommit in.

“Hej, Nils!” sade hon med ett brett flin. “Hur är det?”

“Hej, Malva,” svarade han och ignorerade som vanligt hennes fråga. “Är du här för att köpa mjöl igen?”

“Mm,” nickade hon och såg sig omkring i butiken. Hennes ögon for över hyllorna med nybakade bröd och skorpor, rågbullar och sötkakor. Han var nästan helt säker på att hon inte var medveten om att hon slickade sig hungrigt om läpparna varenda gång hon kom förbi för att handla mjöl. Hon hade vuxit mycket det senaste halvåret - klänningens ärmar slutade nästan två tum ovanför handleden numera - men han kunde svära på att hon knappt hade gått upp i vikt alls. Hon hade alltid varit ett slankt barn, men nu började hon snarare se mager ut.

Han vände sig hastigt bort innan hon märkte att han stirrat på henne.

“Hur mycket mjöl vill du ha idag, då?” frågade han och tog mjölpåsen hon hastigt sträckte fram mot honom.

“Två skålpund, tack,” sade hon.

Han såg förvånat på henne.

“Bara två? Ni brukar köpa fem.”

Malva ryckte på axlarna. “Mor säger att vi inte har råd med mer den här veckan. Hon har inte lyckats sälja lika mycket tyg som vanligt, och far har svårt att få arbete numera.”

Nils mun kändes plötsligt torr. Han svalde med viss ansträngning och vände sig mot den öppna mjölsäcken för att mäta upp två skålpund åt henne. Sofia och Tryggve hade aldrig varit rika, men de hade haft en skaplig inkomst så länge han känt dem och deras barn hade aldrig behövt svälta.

Inte förrän Lina hade gett sig av. Helt plötsligt fanns det inget arbete för Tryggve, som arbetade som daglönare vid sågkvarnen, och allt färre valde att köpa sitt tyg från Sofia. Nils hade inga bevis, men han skulle sätta mycket på att det var Herr Vides fel. Borgmästarens inställsamme rådgivare hade inte varit sen att ta reda på vart Lina hade tagit vägen, och sen hade det inte dröjt länge innan han gjort livet surt för hennes familj. Malva hade berättat om soldaterna som förföljde henne och Sofia vart de än gick, och han hade själv sett Tryggves blåtiror och fläskläppar.

Han öste påsen full och räckte över den utan att bry sig om att väga den. Det var säkert minst tre skålpund mjöl, men han brydde sig inte. Malva stirrade storögt på den fulla påsen.

“Vad gör du?” väste hon tyst, så att Ylva inte kunde höra. “Jag har inte pengar för så där mycket! Det här är allt jag har.”

Hon höll ut sin hand, där två små kopparmynt vilade mot den smutsiga handflatan. Nils tog mynten och sade högt: “Två skålpund. Tackar.”

Han blängde på henne tills hon tigande tog emot påsen med en nick av tacksamhet.

“Här, låt mig hjälpa dig med dörren,” fortsatte han och kom runt disken. “Den kan kärva ibland.”

Han nappade åt sig ett rågbröd och i skydd av den öppna dörren stack han det åt henne. När dörren stängts bakom dem gav hon honom en snabb kram, men hennes ögon var oroliga.

“Vad händer om Ylva märker något?” frågade hon lågt. “Jag vill inte att något händer dig.”

Han ryckte på axlarna. “Hon har inte hälften så bra koll på lagret som hon tror. Och vi måste hjälpa varandra. Vi är ju nästan släkt,” tillade han, men hans försök att le mot henne blev mer av en grimas av sorg och oro. Han såg samma oro speglas i Malvas ögon, och de stod tysta tillsammans en stund innan hon tog till orda igen.

“Älskar du henne fortfarande?” frågade hon utan att se på honom.

Nils tvekade. Hur kunde han förklara? En del av honom älskade Lina mer än någonsin förr. Han hade älskat henne sedan de var femton år och hon låtit honom hålla henne i handen på väg hem från templet. Han hade älskat henne ännu mer den dag hon gått med på att bli hans fästmö. Och den kväll hon kommit hem till honom i lönndom för att meddela att hon bestämt sig för att bli en Drakfågel och kämpa för ett fritt Strand, hade hans hjärta nästan brustit av kärlek till henne.

Men samtidigt var den kärleken numera fläckad av sorg över att hon var borta, ilska över att hon lämnat honom, oro för att hon inte skulle komma tillbaka, och skam över att han inte vågat följa med henne. Ibland kändes det som att kärleken dränktes av alla dessa andra negativa känslor, tills det enda han kunde känna var en odefinierbar ångestkänsla djupt i maggropen.

Han såg ner på sin trolovades lillasyster, lilla Malva med de ostyriga bruna lockarna. Om han tyckte att hans liv blivit värre för att Lina gett sig av var det ingenting mot hur det påverkat Malva.

“Gör du?” frågade han. “Älskar du henne fortfarande?”

Malva såg på honom med allvarliga ögon.

“Ja,” sade hon enkelt. “Jag tror att jag gör det, trots allt. Fast jag är arg på henne samtidigt.”

“Jag med,” sade Nils och lade armen om henne. “Precis så känner jag med.”

Ulrika

Ölhuset luktade starkt av utspilld öl och sur svett, men Ulrika hade inte väntat sig bättre. Hon lät inte lukten bekomma henne när hon slog sig ner vid ett av de minst skitiga borden och vinkade åt sig en av öldrängarna. Tre minuter senare stod en kanna skummande honungsmjöd framför henne och hon hade redan kommit igenom ett halvt krus av den söta drycken. Hon försökte inte tänka för mycket på den märkliga bismaken som dröjde sig kvar i munnen långt efter att hon svalt mjödet. Inget gott skulle komma av att veta om det verkligen låg en död råtta i mjödtunnan, eller om det bara smakade som det.

Hon lutade sig tillbaka i sin stol och lät ögonen fara över det dunkla rummet. Det var fortfarande tidigt på kvällen. Än hade bara knappa dussinets stadsbor letat sig hit, men Ulrika hade varit här tillräckligt många kvällar för att veta att ölhuset snart skulle vara fullt, sin tveksamma kvalitet till trots. Den Förste och Enda visste att de stackars satarna i Strand inte hade

så många andra nöjen att välja bland. Antingen satt man hemma och ugglade kvällarna igenom, eller så gick man till första bästa ölhus och försökte supa bort sin leda. Inte mycket till val om man frågade Ulrika.

Hon vickade stolen bakåt tills hennes rygg vilade mot väggen, lade armarna i kors över bröstet och beredde sig på att vänta. Hon var van vid att vänta. Hon kunde sitta här hela kvällen om det krävdes, utan att ens bli otålig. Hemma i Geda, i rätt kretsar, var Ulrika Emundsdotter känd för sitt tålmod och för sitt obändiga lugn. Det var de egenskaperna som fått drotsen, Friherre Arald Eldstierna, att få upp ögonen för henne. Det var de egenskaperna som gjorde henne till en av drotsens mest pålitliga och skickliga kunskapare.

Hon hade varit i Strand i nästan en månad nu, och de senaste två veckorna hade hon tillbringat varenda kväll på det här Ljusförgätna ölhuset och slösat bort sina snabbt sinande pengar på kanna efter kanna med suspekt mjöd. Hon hade valt detta ölhus - i folkmun kallat Katten och Råttan, av för henne okänd anledning (även om hon misstänkte att det kunde vara en anspelning på ingredienserna de använde i bryggningen) - för att det låg mitt på Stortorget, mitt emot borgmästarens residens, men än så länge hade hennes tålmodiga vakt inte givit något resultat.

Ulrika höllde upp ett krus till åt sig ur kannan, mer för att ha något att göra än för att hon egentligen ville dricka skiten. Hon började få slut på tid. Hon hade räknat igenom sina penningar samma morgon, och konstaterat att hon hade nog för att stanna i Strand två dagar till, kanske tre om hon inte åt mer än en gång om dagen. Sedan var hon tvungen att börja resan tillbaka till Geda och drotsen, oavsett om hon hade något att rapportera när hon kom fram eller inte. Hon hade planerat att stanna längre, men matpriserna var så förbannat höga att hon fått lägga långt mer på bröd än hon planerat. När hon frågat varför brödet var så mycket dyrare här än annorstädes hade bagarna harklat sig och skylt på missväxt och dåliga skördar, men det hade inte tagit en kunskapare för att inse att de ljög.

Till slut hade hon lyckats dra ur en av dem att orsaken till att mjölet - och därför brödet - kostade långt mycket mer än det borde var att en av stadens bagare, en Mäster Ylva Lejasdotter, hade lyckats köpa den enda fungerande kvarnen i Strand, och därför kontrollerade hela mjölproduktionen. Hon hade först vägrat sälja till någon annan, utan hävdatt att hon behövde allt mjöl till sitt eget bageri. Det var inte förrän borgmästaren, alemanden Melchior Grub, insett att

han hade ett potentiellt uppror på sina händer och hotat Ylva med vite om hon inte delade med sig, som hon gått med på att sälja mjöl till stadens övriga bagare, men då till väldiga överpriser.

Ulrika undrade varför borgmästaren gick med på att låta en av stadens bagare ha så fullständig kontroll över mjölproduktionen, men anade att dennes rådgivare, Herr Vide Halvarsson, låg bakom det hela. Hennes informanter hade antytt att rådgivaren inte var för fin för att ta emot mutor för att se mellan fingrarna med vissa saker, och Mäster Ylva hade då sannerligen tillräckligt med pengar för att klä Vides fickor med både silver och guld.

Allt eftersom kvällen led fylldes ölhuset av kunder. Män och kvinnor kom in, ensamma eller i grupp, beställde fram att dricka och slog sig ner vid något av de bord som stod uppställda i lokalen. Ulrika såg dem alla, men ingen av dem var av intresse för henne, så hon struntade i dem, även om hon höll öronen öppna efter intressanta samtal.

Strax efter solnedgången fattade ett sällskap musikanter posto borta vid eldstaden och satte igång att stämma sina instrument. Ulrika höll tillbaka en irriterad suck. Det var mycket svårare att höra vad folk pratade om över musik. Å andra sidan fick musiken dem att prata högre, så det var lättare att höra dem i pauserna mellan fraser och sånger. Hon fick försöka se det så. Det var inte som att hon kunde hindra dem från att spela.

Plötsligt dog sorlet i lokalen nästan bort och Ulrika såg upp för att se vad det var som fått ölhusgästerna att tystna så tvärt. En medelålders man med fint skuren rock och pälsmössa på huvudet hade precis kommit in genom dörren. Utan att se sig om banade han sig fram till bardisken och sjönk ner på en stol. En av musikanterna knäppte på en lutsträng samtidigt som han vred på stämnyckeln; i den plötsliga tystnaden lät det betydligt högre än han tänkt sig och musikanten höjde förvånat huvudet och såg sig om.

Sakta började samtalen om runt om i ölhussalen, och Ulrika noterade att även om de andra gästerna blängde misstänksamt mot nykomlingen så var det ingen som reste sig upp och gick. Intressant.

Herr Vide Halvarsson, för det var borgmästarens rådgivare som satt så moloken vid bardisken, stack båda händerna under pälsmössan och knöt fingrarna i det grånande håret. Han såg både blek och härjad ut, tyckte Ulrika. De tidigare gånger hon sett honom, alltid på håll när han var på väg någonstans, hade han gett ett helt annat intryck. Då hade han verkat full av liv och styrka, glad och förtröstansfull. En man med syfte och mål. Mannen som satt framför henne på Katten och Råttan verkade snarare orolig och vilsen.

Hon reste sig ledigt från sin bänk och sträckte på ryggen - en långsam och lugn gest som hon redan sett hos flera andra ölhusgäster. Sedan tog hon sitt krus och gick bort till bardisken. Musikanterna hade börjat spela, och Ulrika efter att hon fått ölhusmästaren att förstå att hon önskade få sitt krus påfyllt ställde hon sig med ryggen mot disken för att till synes lyssna på dem. Hon nickade i takt till musiken och lät ena foten stampa takten. Så vitt någon kunde se var hela hennes uppmärksamhet riktad mot eldstaden.

I själva verket var det förstås Vide hon lyssnade på. Han hade fått in ett stort stop starkt öl och tycktes fast besluten att tömma det i så få drag som möjligt. Intressant. Vad var det egentligen som gjort honom så orolig att han ville dränka sin oro i den sörja de kallade öl på det här stället?

“Herr Vide, herr Vide!”

En ung man kom framskyndande till rådgivaren. Han drog hastigt av sig sin lädermössa och bugade respektfullt. Vide tycktes knappt se honom först, men när mannen ropat hans namn en tredje gång såg han över på honom med illa dold irritation.

“Ja? Vad är det du vill?”

“Tillgift, Herr Vide. Jag har bara en snabb fråga om den beställning du skickade imorse.”

Beställning? Ulrika lutade sig tillbaka på en armbåge och vinklade örat omärkligt åt Vides håll.

“Ja?” fräste Vide otåligt. “Vad är det du inte förstår? Var det inte en enkel beställning, kanske?”

“Jo, jovisst,” sade mannen och vred mössan mellan händerna. “Det är inte så mycket det att vi inte förstår som att vi, det vill säga Mäster Stina, inte är säker på att vi kommer att hinna bli klara på utsatt tid.”

“Men för i-” Vide smällde ner sitt stop på bardisken så att ölet skvimpade ut. “Hur svårt kan det vara? Jag har gett er en beställning och en tidsram att följa. Om ni inte kan fullfölja ert åtagande så blir det ingen betalning. Och det kan du hälsa Mäster Stina från mig.”

“Men, Herr Vide... Femhundra pilar... Det är många pilar det. Och vi har inte tillräckligt med varken fjädrar eller skaft i lager. Om vi kunde få en vecka till på oss, bara. Då tror jag nog att vi kan bli klara.”

“Femhundra pilar. Tio dagar. Det är den tidsram jag har gett er, och det är den tidsram jag förväntar mig att ni ska hålla er inom! Begrips?”

Vide blängde på den stackars pilmakaren tills han kuvat bugade och backade iväg. Knappt hade dörren glidit igen efter den flyende mannen förrän Vide begravde ansiktet i händerna och lät höra ett plågat stön. Ulrika ignorerade honom, plockade upp sitt krus och gick sakta tillbaka till sin plats vid väggen med lediga steg.

Så Vide hade börjat se till stadens vapenförråd. Intressant. Det innebar förmodligen att borgmästaren planerade för att klara av en belägring. Frågan var om han gjorde det på basis av faktisk information eller om det än så länge var rena spekulationer från hans sida. Ulrika var beredd att sätta en slant på det senare. Melchior Grub hade precis den grad paranoid försiktighet som var utmärkande för en duktig administratör. Han planerade alltid för det värsta.

Ulrika hade råkat spilla ett par droppar mjöd och nu drog hon förstrött med ett finger i den lilla pölen medan hon funderade på vad hon kunde göra med den här informationen. Faktum kvarstod att hon skulle bli tvungen att ge sig av tillbaka mot Geda snart. Hon hade inte tid för något storstilat.

Fast, det var klart. Om det nu skulle bli ännu svårare för Mäster Stina och hennes pilmakare att bli klara med Vides beställning... En olycka hände så lätt. Pilspetsar kunde plötsligt försvinna. Pilskäft brinna upp. Lådor med fjädrar lämnas utan lock utomhus, där vinden så lätt kunde ta tag i dem.

Ulrika lutade sig bakåt och tog en klunk honungsmjöd till. Hon hade åtminstone en natt till här i Strand. Nog med tid för att ställa till med kaos.